

fredsstillende Maade, men ogsaa først da, jeg tror ikke, det kan nytte noget at sætte store Bestræbelser ind paa en Ordning, før dette er sket. Jeg ved ikke, om Finansministeren er enig med mig paa dette Punkt, men det kan vi jo faa at høre.

Endelig vil jeg gerne sige, at jeg naturligvis maa fraraade — det ligger jo ogsaa i selve Betænkningens Opstilling — at tiltræde de Ændringsforslag, der er stillet fra konservativ Side. Jeg skal ikke komme ind paa den Drøftelse, som foregik mellem det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) og mig ved første Behandling, men kun sige dette, at det ærede Medlems Bestræbelser jo er faldet til Jorden. Jeg gjorde den Gang opmærksom paa, at det var det konservative Folkepartis Skattepolitik, ja, næster dets vigtigste Princip i al Politik i dette Øjeblik at faa de direkte Skatter nedsat og at faa det Beløb, som derved vilde blive unddraget Statskassen som Indtægt, lagt paa den indirekte Beskatning, og paa det Lovforslag, som foreligger her, skulde Indsatsen gøres. Jeg kan altsaa kun sige til det ærede Medlem, at Spillet er tabt. Det ærede Medlem har ikke faaet noget ud af sine Bestræbelser og har set, at Regeringen støttede sig til andre Partier, ikke til det konservative Folkeparti. Men jeg er ganske overbevist om, at dette ikke vil rive nogen virkelig Flænge i det gode Forhold mellem de to Partier.

Finansministeren (N. Neergaard):

Maa jeg angaaende det berørte Forhold om Kommunernes Indbetaling af Statsskatter sige, at der jo er meget betydelige Restancer for Øjeblikket. Disse Restancer hidrører dog for største Delen fra, at Skatteyderne staar i Restance til Kommunerne, men for en Del ganske vist ogsaa fra, at Købstadkommunerne staar i Restance med deres Indbetaling til Statskassen af virkelig indgaaet Skat. Der er et Forhold her, som i høj Grad trænger til at ordnes. Jeg kan i meget henholde mig til de Udtalelser, det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) fremkom med, og skal atter understrege, saaledes som jeg har gjort det i Udvalget, at her er der et Forhold mellem Indenrigsministeriet og Finansministeriet, som ikke fremmer Hurtigheden i Forretningsgangen, idet det er Finansministeriet, der indkræver Skatterne, og Indenrigsministeriet, der betaler Refusionerne til Kommunerne, og den Korrespondance mellem Indenrigsministeriet og Finansministeriet, som forvoldes af det sidstnævnte Forhold, medfører ofte Forsinkelser. Nogen villet Forsinkelse fra

Statskassens Side med Hensyn til at betale Kommunerne deres Refusionsbeløb finder ikke Sted, men jeg indrømmer, at Forretningsgangen i høj Grad kunde simplificeres. Jeg har syslet med dette Spørgsmaal, og der har været ført Forhandling mellem Indenrigsministeriet og Finansministeriet derom, men disse Forhandlinger støder idelig paa Punkter, der rører ved den hele Ordning af Statens Kasse- og Regnskabsvæsen. Saaledes som jeg allerede har omtalt det i det ærede Udvalg, og saaledes som ogsaa det ærede 18de tingvalgte Medlem nu nævnte det, lader en virkelig Nyordning af dette Forhold og en virkelig Forbedring af det sig ikke gennemføre uden i Forbindelse med den Omordning af Statens Kasse- og Regnskabsvæsen, som ligger i den nedsatte Kommissions Haand. Denne Kommission arbejder imidlertid stadig videre, men det er et meget stort Emne, den har at gennemarbejde. Man maa erindre, at ogsaa Statens Revisionsvæsen henhører under denne Kommission. Jeg tør ikke love et Resultat af dens Arbejde i den allernærmeste Fremtid, men haaber dog, at Kommissionen i Løbet af et Aars Tid eller saa vil kunne afgive sin Betænkning, og saa vil Lovgivningsmagten jo faa Lejlighed til at beskæftige sig med Spørgsmaalet. Der er ingen Tvivl om, at naar man skal spørge, hvem der skylder den anden Part flest Penge, Staten til Kommunerne eller Kommunerne til Staten, bliver Svaret i Øjeblikket: ubetinget Kommunerne til Staten.

Om Ændringsforslagene har jeg ikke meget at sige. Jeg kan ligesom Flertallets ærede Ordfører anbefale Ændringsforslaget under Nr. 3. Jeg skal til det ærede Medlem, der førte Ordet for det socialdemokratiske Parti, sige, at selv som Forslaget nu staar, er der ikke Tale om nogen Lettelse. Det kan man paa ingen Maade sige, thi naar det Forhold indtræder, at Beløb, der oprindeligt er sluppet med tre Fjerdedele Skat ved at blive overført til Reservefonden, senere hen udbetales til Aktionærerne, er Forholdet dog ikke det, at de efter denne Ændring skal slippe med samme Skat, som der vilde være at betale, hvis Beløbene straks var udbetalt til Aktionærerne. De faar, om jeg saa maa sige, en Straffeskate af en Fjerdedel. De har nemlig i Forvejen betalt tre Fjerdedele, og naar de saa skal betale $\frac{1}{2}$ senere, bliver det $1\frac{1}{4}$ i Modsætning til, hvad det vilde være, hvis Beløbene straks var udbetalt til Aktionærerne. Ogsaa Ændringsforslaget under Nr. 8, der er stillet af hele Udvalget, kan jeg tiltræde. Derimod ser jeg mig nu som tidligere ikke i Stand til at til-